

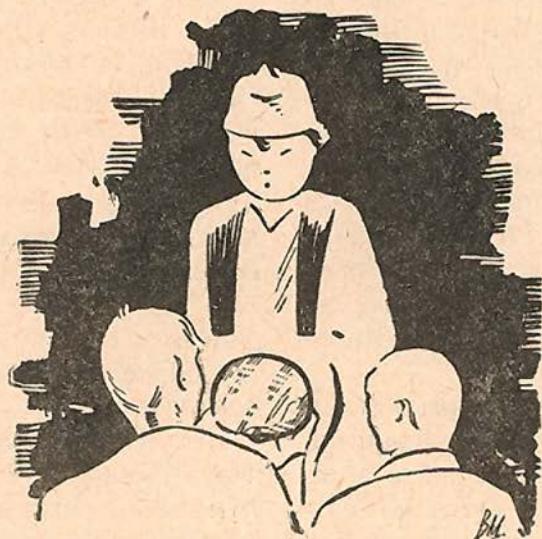

балканска вода, запретнаха крачоли, нагазиха въ каменните корита, почнаха да се пръскатъ едно друго. Като се налудуваха, грабнаха пълните стомни и се прибраха.

Вълчо тръгна като куче подире имъ.

Додето мръкна, лътовищната градина кънтъ отъ викове, игри

глъщаше. Две момчета го съзръха, погледнаха се и си казаха нѣщо тайно. Когато свърши вечерята, тъ скришомъ влъзоха въ читалнята и отмъкнаха три вестници. Накъсаха ги на късчета, потулиха се задъ лътовището, взеха отъ земята една червива ябълка и започнаха грижливо да я загръщатъ съ листо-

и пѣсни. Когато високото слънце се потули задъ Балкана и ко-
сачитъ слъзаха въ село, нара-
мили коси и вили, дежурните
изнесоха седемъ маси и наредиха
вечерята. Изнесоха чении съ ди-
мящо ядене. Малкитъ гладници
захванаха да лапатъ като прасета.
Свить задъ една слива, Вълчо
гледаше съ лакоми очи бѣлия
хлѣбъ, сладкото ядене и пре-

ветъ. Направиха голѣмъ вързопъ.
Измъкнаха се въ мрачината тихо,
повикаха Вълча и му подадоха
вързопа. Едното момче рече:

— Това е за тебе, Кривчо!
Вжтре има нѣщо много сладко
за ядене. Дръжъ!

— Благодаря! — рече Вълчо.
— Вие сте добри момчета.

За първи път презъ живота
си получаваше подаръкъ. Съ